

שלושים ימים בלי שלמה

הגב' שרה ליבוביץ, אימו של שלמה ז"ל שנספה במירון ובתו של הגאון רבי עוזר דרורי זצ"ל שנספה במגפת הקורונה, אמא לשני בנים מיוחדים (אחד מיוחד כי נבחר במיוחד לעלות לשמים ואחד כאן בארץ) מתארת את הימים שלאחר האסון, ויש לה בקשה מכל הקוראות

א' באייר תשפ"א

בחורים במזוודותיהם גדשו את תחנות האוטובוסים. חוזרים לישיבה... זמן קיץ מתחיל.

גם משפחת ליבוביץ מצפת נפרדו משלמה, בן ה-19, ששם פעמיו לתחנת האוטובוס. תכף יגיע הקו המוביל מצפת לאלעד, שם שוכנת ישיבת "כנסת יחזקאל".

"ניפגש ביארצייט של סבא" נפרד שלמה מהוריו "זה יוצא בדיוק בשבת החופשית שאחרי חג השבועות"

"היארצייט הראשון של סבא. שלמה ז"ל לא איתנו. החלק שלנו במ"ה הצדיקים שעלו בסערה בל"ג בעומר. הוא בטח לומד עם סבא חברותא בשמים" פותחת שרה ליבוביץ תחי' את המונולוג המצמרר והמחזק, כמי שאיבדה בשנה אחת אבא ובן. הרב עזיור דרורי זצ"ל שנפטר מקורונה ונכדו שלמה זלמן ז"ל מנפטר האסון במירון.

"הצער מפטירתו של אבא כל כך טרי, עוד לא עברה שנה וכבר ניסה אותנו הקב"ה בגיסיון קשה כל כך... שלמה, הבכור שלנו, בחור מיוחד במידות ובתורה. הוא היה כותב את השיעור השבועי של ה'ראש ישיבה'. איבדנו אבידה גדולה! שלמה היה גם הנכד הבכור של הוריי, הם אהבו אותו אהבה גדולה. בגלל המרחק של צפת מהישיבה באלעד, ביקר שלמה ז"ל את סבא וסבתא דרורי מבני ברק מידי שבוע בימי שיש. הוא היה מתקבל בכבוד מלכים ממש. תמיד אבא ז"ל היה מקבל אותו בשמחה גדולה: "הנה התלמיד חכם שלי הגיע!" ואמא שתבדלט"א, הייתה מסדרת לו את המזוודות, מכבסת לו את הבגדים, מרעיפה עליו כל טוב של עוגות וממתקים. ואבא רק היה מעודד אותה לתת לו עוד ועוד... כל כך הם אהבו אותו והעריכו אותו. עדיין העוגות של יום שיש, ל"ג בעומר, מחכות לשלמה במקפיא"

אבל כפול. החלל עצום. איך מתמודדים?

"בשנה שעברה, כשאבי היה מורדם ומונשם עם קורונה, התחזקנו כל המשפחה במסר החזק של ר' חיים מוולוז'ין, 'אין עוד מלבדו'. אין אף אחד בעולם שיכול להזיק לנו. התחזקנו בזה עד כדי כך שלא עניין אותנו מה הרופאים יגידו. האמנו שהכל מד' וכל מה שקורה מאיתו יתברך. היום אני יודעת לומר תודה לד' על ההכנה הזאת, החיזוק הזה באמונה בזמן חוליו של אבי, שנותן לי את הכוחות להתמודד עם הפטירה הפתאומית של שלמה שלי.

והמעניין הוא שעם שניהם דיברתי בפעם האחרונה בל"ג בעומר. בשנה שעברה, בל"ג בעומר זאת הייתה הפעם האחרונה שפגשתי באבי זצ"ל. הוא היה מורדם ומונשם, נכנסתי אליו עם אמא ושרנו לו ביחד 'בר יוחאי'....

השנה, ליל ל"ג בעומר, היה הלילה האחרון שדיברתי עם שלמה.

בשיחה האחרונה שלנו ניסיתי לראות מה ה'מצב רוח' שלו, כי שעתיים קודם לכן הוא צלצל לומר לי שהוא מרגיש מאד לא טוב עם זה שהוא נסע למירון, ושאתפלל עליו חזק".

מצמרר. איך מתמודדים עם הילדים שבבית?

"קשה מאד. בשבעה, היו הרבה מאד מנחמים. הרגשנו חזק מאד את החיבוק הגדול של כלל ישראל. לא היינו לבד עם האבל שלנו. עכשיו, כשצריכים לחזור לשיגרה לחיים תקינים כביכול, עכשיו מתחיל הקושי האמיתי ואנחנו חווים אותו יומיומי. יש לנו ארבעה ילדים. הקטנים שלנו, בן ובת בני שבע ושמונה. והגדולים שלי, שניהם מיוחדים" מחייכת הגב' ליבוביץ. "אחד מיוחד כי הוא אצל ד', והשני מיוחד כי הוא אוטיסט וזו התמודדות בפני עצמה שאם את שואלת אותי, ממש מעצימה גם את החיסרון של הגדול. שנים חיכינו לילד נוסף, וכששלמה ז"ל היה בן שש קיבלנו מתנה מיוחדת. את פנחס שלנו שיבלחט"א. פנחס הוא ילד מיוחד עם לקות תקשורת ברמה נמוכה.

כעת, החלל הוא עצום. שלמה היה הבחור שלנו, הגדול, שאיתו ישבנו לשוחח שעות ארוכות. ממש שיחות עמוקות. הרגשנו כמו עם חבר... החלל שלו כל כך גדול. פנחס המיוחד לא מתקשר, והילדים הקטנים לא ממש יכולים למלא את החסר של בחור גדול."

למרות היותם קטנים, בוודאי הקושי שלהם גדול מאד. איך אתם ההורים מתמודדים עם האבל שלהם?

"קודם כל נעזרים באנשי מקצוע שממש עוזרים לעבור את התקופה הקשה הזאת. גם בתור משפחה וגם לכל אחד באופן אישי. כל אחד מהילדים לקח את הפטירה של שלמה בצורה אחרת. על אף שהם מספרים לכל מי שפוגשים: "אתם יודעים שאח שלנו נפטר?" עדיין התגובות שלהם שונות. אפילו אצל הילד המיוחד שלנו יש רגסיה. הוא מבין ששלמה נפטר, כמוכן שהוא לא היה בהלוויה כיוון שמקומות הומי אדם ממש מוציאים אותו מאיזון והוא בורח. אבל כל פעם שמזכירים את המילה 'שלמה' הוא שם ידיים על האוזניים.

הבן הקטן שלי קיבל מתנה פליימוביל. ובשבת הראשונה שאחרי השבעה, הוא ישב לשחק. תוך כדי משחק שמענו אותו מדבר שכל החיות פצועות, התפרקו להם הידיים והרגליים. והרבה מהחיות נפטרו וחלק הטיסו אותם במסוק (של פליימוביל) לבית חולים. אנחנו מדברים הרבה עם הילדים מנסים לנקז כמה שאפשר אך ההתמודדות בהחלט לא פשוטה ואנחנו מאמינים שמי שנתן את הניסיון ייתן גם את הכוח. מאד קשה לחזור לשיגרה. נכון ששלמה היה רוב הזמן בישיבה ולא היינו רגילים לראות אותו בבית הרבה, אך עצם הידיעה שהוא לא איתנו עוד, מספיקה. מה גם, שהיינו רגילים לדבר איתו בטלפון לפחות ארבע פעמים בשבוע. שבועיים אחרי

הפנים של 'מעניי הישועה'

הכירו את הצוות שלנו

השבוע פוגשים את: ד"ר אלכסנדרה גלייזר
תפקיד: מנהלת מחלקה לרפואה דחופה ילדים – חדר מיון

קצת עליה: ד"ר אלכסנדרה גלייזר מומחית ברפואת ילדים וברפואה דחופה לילדים. במקביל לתואר בניהול מערכות בריאות אותו למדה באוניברסיטת בן גוריון. ד"ר גלייזר שמונה שנים במעניי הישועה, כשארבע וחצי מתוכן כמנהלת מלר"ד ילדים, שם 'מתארחים' ילדים מגיל 0-18, בכל תחומי הבעיות המוכרות של ילדים: חבלות, נפילות, מחלות חום ועוד. כאן היא נתקלת במקרים שמדליקים אור אדום ומחייבים מודעות של ההורים.

בטיחות בדרכים, למשל. לילד בן 9 מותר לחצות כביש לבד, אבל - וזה חשוב - רק אם הוא בוגר דיו. הוא בוודאי לא מסוגל להיות מבוגר אחראי, שמעביר אחים צעירים ממנו את הכביש. שם הם לפעמים נפגעים ונחבלים.

בטיחות בתוך הרכב, שם חובה לזכור, שכסא בטיחות וחגורה אמורים להגן על הילד, לא רק לשמירה מפני הדו"ח. חשוב להקפיד עליהם ולהתאים אותם לגיל ולמידה.

עוד קצת על היחידה לרפואה דחופה: היחידה פועלת 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע. היא ערוכה לטפל במצבי חרום רפואיים ובמצבים מורכבים כמו חום גבוה, קוצר נשימה, פרכוסים, תגובות אלרגיות, הרעלות ועוד.

פגשת במחלקה בסיפור מרגש במיוחד? ילד נחמד, החולה במחלה כרונית ומגיע למלר"ד לעיתים תכופות כדי לבצע בדיקות דם שאינן מבוצעות בקופת החולים, מוכר וחביב עלינו מאוד. באחד הביקורים הוא טופל במשחה מאלחשת כמקובל אצלנו לפני בדיקות הדם. במהלך מחצית השעה של ההמתנה בין האילחוש לבדיקה - הילד נעלם. מכיוון שהילד מכיר אותנו ואינו חושש מפנינו, התקשינו להבין היכן הוא מסתתר.

מצאנו אותו בסופו של דבר בבית בספר לילדים של בית החולים. שם הוא מצא משחקים שעניינו אותו ושם הוא בילה את ההמתנה.

את ממליצה להורים להגיע למעניי הישועה כשיש צורך. למה דווקא לשם?

מרבית אוכלוסית המבקרים שלנו היא מבני ברק, אלעד ומודיעין עילית. יש כמובן מערים נוספות, אולם כשילד מגיע מבוהל, לא מרגיש טוב, חשוב לו לפגוש אוכלוסיה מהסוג אותו הוא רגיל לפגוש. זה מקל עליו את החששות ומסייע לו בהתמודדות.

ושאלה למומחית: מתי חשוב להגיע לבית החולים כשיש חום גבוה?

חום הוא לא מדד יחיד. למעט תינוקות בני עד שלושה חודשים, בהם חום מעל 38 מעלות מחייב רופא, ילדים גדולים יותר נמדדים גם במצב החיוניות שלהם, העיינות, התאבון וכדומה. שימו לב אליהם, לא פחות מאשר אל החום.

רצות לשאול שאלות את אנשי המקצוע שלנו?

שלחו מייל pnina-62@gmail.com

הפטירה התעוררתי בבוקר אחד עם ידיעה שהדהדה לי חזק: 'כבר שבועיים שלא דיברתי עם שלמה'.

קשה מאד לתאר את הקושי ואת החסר. הוא היה בחור מיוחד מאד. מתמיד גדול ובעל מידות טובות במיוחד. כולם אהבו לדבר איתו... אפילו הבת הקטנה שלי בת שמונה הייתה מספרת לו את כל סיפורי בית הספר, המורות החברות וכו'. ההקשבה שלו הייתה כל כך חזקה שהוא היה יודע את כל השמות של המורות שלה, וחוזר אחרי הסיפורים כדי שהיא תרגיש כמה הוא הקשיב לה ועד כמה הדברים שלה מעניינים אותו. כשהודיעו לה שהוא נפטר, כמוכן בליווי של הפסיכולוגית מהעירייה, היא ממש צעקה שהיא לא מאמינה לנו, והיא חייבת לדבר עם שלמה ולספר לו".

איך בכל אופן ממשיכים? יש עוד משפחות רבות שמתמודדות כמוכם עם אותן סיטואציות קשות. במה אפשר לחזק אותם?

"אם היו פותחים לרגע את השמיים היינו רואים כמה טוב לכל אותם נפטרים. אבל, לא פותחים לנו את השמים. ולמה? כי זה הניסיון שלנו" אומרת בביטחון שרה ליבוביץ ומוסיפה באש אמונה יוקדת "שלושה דברים חייבים לזכור: הכל מדויק, הכל לטובה, הכל מאבא רחמן. הכל מדויק- אין טעויות אצל ד'. הכל קורה בדיוק לפי התוכנית האלוהית. ואני בטוחה שזה היה זמנו של הבן שלי להיפטר מהעולם. וגם אם הוא לא היה נוסע למירון הוא היה נפטר בכל מקום אחר שהוא היה. זה שהקב"ה זימן אותו למקום כזה קדוש, בזמן כל כך מיוחד ושמות, זו זכות עצומה שממש צריך לומר עליה תודה לד'. כי יש הרבה נשים שנפטרו בפתאומיות ולא זכו לכוז דבקות בד' כמו שהייתה שם דקות אחדות לפני האסון.

הכל לטובה והכל מאבא רחמן- לדעת שכל מה שד' עושה, אין רחמן יותר ממנו! ואם הוא כזה רחמן ובכל אופן הייתה כזו טרגדיה, אז ברור שיבוא יום ונבין איך הכל מסתדר ברחמים. בעלי אמר פרוש על המילים: 'סור יסרני ק-ה ולמוות לא נתנני'.

ד' יסור יסרני, כדי שלעתיד לבוא לא יהיה לנו מוות רוחני. כל הייסורים שאנחנו עוברים פה, הכל בשביל שנזכה לתקן את עצמנו ונהיה ראויים לאור הגדול לעולם הבא. רק צריך לזכור כל הזמן שכל מה שאנחנו עוברים פה זה זמני...

ולכל עם ישראל, שהחיבוק שלהם עדיין עוטף אותנו ומחמם את ליבנו, בבקשה!!! אל תפסיקו את האחדות הזאת, את האהבת חינום הזאת, ולא רק בזמנים קשים של צער ואבל. דווקא בזמנים של שימחה. שנפרגן אחד לשני מכל הלב, נאמר מילים טובות ונהיה סבלניים אחד לשני. את הקושי וההתמודדות שלנו כולם רואים ויודעים אך יש הרבה מאד משפחות שהקשיים שלהם לא מפורסמים, או שלא יודעים מהם בכלל. מה שצריך הוא רק לדון לכף זכות ולא לשפוט אף אחד.

ויהיו הדברים האלו לעילוי נשמתם הטהורה של אבי ובני תהא נשמתם צרורה בצרור החיים".